

Arrest

nr. 308 716 van 24 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. D'HONDT *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een ahmadiya afkomstig uit Faisalabad. Uw familie zou al gans hun leven het slachtoffer geweest zijn van discriminatie en geweld. In 2012 zou uw broer verwond zijn bij een schietpartij. Uw familie poogde een klacht in te dienen bij de politie doch de politie weigerde te helpen. Vervolgens vertrokken twee broers uit Pakistan en vestigden zich in Duitsland. U had geen noemenswaardige functie binnen de gemeenschap maar hielp soms uw broer die als nazim religieuze lessen gaf aan kinderen. Na het vertrek van uw broer nam u diens taken over maar niet zijn titel. Persoonlijk heeft u nooit problemen gekend maar u leed onder de algemene discriminatie tegen uw religieuze gemeenschap en vreesde ook het slachtoffer te worden van geweld die soms tegen leden van de ahmadiya gemeenschap wordt gepleegd. In april 2024 vertrok u met uw eigen Pakistaans paspoort naar Dubai. Daar verkreeg u van de smokkelaar een paspoort en een identiteitskaart van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). Met de documenten van de

VAE reisde u naar Maleisië, waar u uw Pakistaanse documenten vernietigde. Vervolgens reisde u met uw documenten van de VAE naar Singapore en vervolgens naar België. In de luchthaven van Zaventem werd u tijdens de grenscontrole betrappt op het gebruik van valse identiteitsdocumenten, waarop u een verzoek om internationale bescherming indiende. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 23 mei 2024 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen en u door de Belgische autoriteiten werd betrappt met valse documenten rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiaire Bescherming zou lopen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege sommige medeburgers, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. De meerderheid van geweldspiegelingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap is afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezwepen door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar vanaf 2021 is een stijging te bemerken. In 2021 en 2022 werden respectievelijk 110 en 107 Ahmadi's aangeklaagd.

Verder dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2020 varieert tussen twee en elf moorden per jaar. In de jaren 2021-2022 en de eerste helft van 2023 ging het om respectievelijk 3, 3 en 1 moorden per jaar.

Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, en hoewel het CGVS zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, dient in het licht van de beschikbare landeninformatie besloten te worden dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan als dusdanig niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Uit de COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient evenwel na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat uw algemene kennis over het Ahmadiyya geloof zeer beperkt is waardoor er ernstig kan worden getwijfeld of u wel een enig uitstaans met het Ahmadiyya geloof heeft.

Zo wist u niet te vertellen welke twee groepen in het Ahmadiyya geloof bestaan. Naast de Qadiani- groep, de groep waartoe u behoort bestaat er immers ook nog de Lahore groep (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.6) . Verder wist u niet juist te vertellen wanneer de huidige kalief verkozen werd, u beweerde dat dit lang voor uw geboorte was, terwijl dat in werkelijkheid in 2003 was, toen u reeds negen jaar oud was. Waar de huidige profeet in het Verenigd Koninkrijk verblijft en waar het hoofdkwartier van de gemeenschap in het Verenigd Koninkrijk gelegen is, was u ook onbekend (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ofschoon u van Faisalabad bent, kon u geen correcte weergave geven van wat er met de Ahmadiyya moskee in Ghaseetpura gebeurde. U liet optekenen dat in 2023 de minaretten van die moskee vernield werden, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt, dat die moskee in augustus 2018 werd platgebrand en dat daarbij 30 gewonden, waaronder 6 Ahmadiyya vielen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Dat u als beweerde Ahmadiyya uit Faisalabad een foutieve weergave gaf van een belangrijk incident uit uw buurt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de Ahmadiyya geloofsgemeenschap. Ook is het opmerkelijk dat u het gans de tijd heeft over de verboden die aan uw gemeenschap worden opgelegd, maar blijkbaar nooit heeft gehoord van "Ordonnance XX" (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Terwijl door "Ordonnance XX" de Ahmadiyya gemeenschap sinds 1984 ook door de wet wordt vervolgd.

Ook wist u niet te vertellen welke boeken belangrijk zijn voor de Ahmadiyya gemeenschap. U zei dat het voor Ahmadiyya verboden is om boeken te schrijven. Nochtans heeft de stichter van uw geloofsgemeenschap, Mirza Ghulam Ahmed, verschillende boeken geschreven over de leer. Ook de huidige kalief heeft nog een tweetal boeken geschreven. Op de vraag wat er met Jezus Christus gebeurde volgens de Ahmadiyyas, beweerde u dat hij aan het kruis stierf en niet ten hemel opsteeg. Volgens de overlevering van de Ahmadiyya stierf Jezus Christus niet aan het kruis maar werd hij eraf gehaald, vertrok vervolgens naar Kashmir, waar hij op hoge leeftijd een natuurlijke dood stierf (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Gezien uw geringe religieuze kennis, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u uw broer hielp met het geven van religieuze lessen aan de kinderen, hetgeen u overigens niet wist te staven.

Zoals hierboven werd uiteengezet is uw kennis over cruciale elementen van het Ahmadiyya geloof eerder beperkt zodat met zekerheid kan worden gesteld, dat indien u toch geboren bent in een Ahmadiyya familie, uw betrokkenheid bij de gemeenschap dermate klein en weinig zichtbaar is, waardoor de kans dat u in de kijker zou lopen van anti- Ahmadiyya groepen eerder gering is. Zelf verwijst u eerder naar de algemene situatie van de Ahmadiyya in Pakistan. Zelf bent u nooit aangehouden en heeft u nooit persoonlijke problemen gekend. U verwijst wel naar uw broer die verwond werd bij een incident (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p 8) . Een begin van bewijs van dit incident of een bewijs van uw verwantschap kunt u echter niet voorleggen, waardoor ook dit slechts een blote bewering is. Bovendien heeft u Pakistan pas jaren na dit schietincident verlaten, waardoor de impact ervan op uw ingeroepen vrees dient te worden gerelativeerd. Het Commissariaat-generaal wil verder benadrukken dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Pakistan niet noodzakelijk betekent dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Uit tal van mensenrechtenrapporten blijkt dat er honderdduizenden ahmadiyya wonen in Pakistan.

Hoewel, zoals supra reeds werd aangehaald, de situatie van de ahmadiyya in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt is er ten aanzien van hen evenwel geen sprake van een systematische vervolging door de overheden. De hoedanigheid van ahmadiyya op zich is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenstatuut te doen gelden. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waarbij u in gebreke blijft.

Tot slot bent u niet in het bezit van enig identiteitsdocument, waardoor uw identiteit en nationaliteit niet kan worden vastgesteld. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij alle inspanningen levert om op zijn minst zijn identiteit of nationaliteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. Uw opeenvolgende verklaringen over uw Pakistaanse identiteitsdocumenten zijn echter tegenstrijdig, waardoor dan ook een ernstig vermoeden rijst dat u uw identiteit voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw paspoort in Singapore verloren heeft (zie vragenlijst DVZ, vraag 25 en vraag 26) Voor het Commissariaat- generaal verklaarde u echter dat u uw paspoort in Maleisië vernietigd heeft. U gevraagd of u nog andere documenten had in Pakistan, liet u optekenen dat u nog over een iPakistaanse identiteitskaart beschikte. U gevraagd waar die Pakistaanse identiteitskaart momenteel is, stelde u dat u ze ook in Maleisië heeft vernietigd (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Het feit dat u geen identiteitsdocumenten kan of wilt voorleggen en tegenstrijdige verklaringen aflegde waarom u daartoe niet in staat bent, wijst op een gebrek aan medewerking waaraan elke verzoeker om internationale bescherming in het kader van zijn asielprocedure onderworpen is. Het ontbreken van dergelijke documenten maakt het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk om te bepalen wie u bent, vanwaar u komt en wanneer u uw land van

herkomst heeft verlaten. Bovendien ondermijnt uw gebrek aan medewerking betreffende het voorleggen van identiteitsdocumenten ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden. Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Waar in het verzoekschrift gewag wordt gemaakt van zowel een visuele als verstandelijke beperking in hoofde van verzoekende partij, bemerkt de Raad dat verzoekende partij desbetreffend geen overtuigend medisch attest bijbrengt. Immers beperkt zij zich tot het neerleggen van een kopie van een Pakistaans medisch attest d.d. 20 januari 2024 (bijlage 5 van het verzoekschrift), hetgeen echter onvoldoende bewijskrachtig is nu het slechts een eenvoudig te manipuleren kopie betreft. Bovendien is de passage waarin de betrokken arts de medische problemen van verzoekende partij attesteert slechts deels leesbaar wegens een erg onduidelijk geschrift. In hetgeen leesbaar is wordt gewag gemaakt van een zwak zicht bij verzoekende partij sinds haar kindertijd alsook wordt gesteld dat zij fysiek en mentaal gehandicapt is, doch zonder de minste toelichting omtrent de precieze aard en ernst van deze problemen. Dit stuk volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige, aan haar specifieke noden aangepaste, bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verder bemerkt de Raad bovendien dat verzoekende partij bij de aanvang van haar procedure, in de DVZ-vragenlijst *“bijzondere procedure noden”* zelf eenduidig aangaf dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (DVZ-vragenlijst *“bijzondere procedure noden”* d.d. 6 mei 2024, vraag 1). Door de betrokken ambtenaar werd weliswaar aangegeven dat verzoekende partij bijziend is (DVZ-vragenlijst *“bijzondere procedure noden”* d.d. 6 mei 2024, rubriek *“Bijzonderheden”*) en wanneer verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar haar gezondheidstoestand gaf zij aan dat zij nierstenen heeft, last heeft van hartkloppingen en ook problemen met haar ogen heeft (verklaring DVZ d.d. 6 mei 2024, vraag 29), en ook tijdens haar persoonlijk onderhoud maakt zij gewag van een zwak zicht sinds haar kindertijd (notities CGVS, p. 8), doch, mede gelet op de vaststelling dat verzoekende partij geen medisch attest voorlegt waaruit de precieze aard en ernst van deze medische problemen blijkt, blijft verzoekende partij in gebreke aan te tonen dat zij wegens haar gezondheidstoestand niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoekende partij enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Evenmin haalde zij aan dat van haar, al dan niet ten gevolge van de voormelde elementen, niet mocht worden verwacht dat zij gedegen verklaringen zou afleggen gedurende de verschillende onderhouden in het kader van haar procedure internationale bescherming. Uit de inhoud van voormelde stukken blijkt bovendien dat verzoekende partij tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij, al dan niet ten gevolge van voormelde elementen, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonst of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekende partij verklaart een Ahmadi-moslim te zijn afkomstig uit Faisalabad, Pakistan, en haar land van herkomst te hebben ontvlucht wegens de algemene discriminatie aldaar tegen haar religieuze gemeenschap alsook haar vrees om het slachtoffer te worden van geweld dat soms tegen leden van de Ahmadi-gemeenschap wordt gepleegd (notities CGVS, p. 5, 8 en 9).

2.2.6. In de eerste plaats duidt de Raad evenwel op een aantal vaststellingen die reeds de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij op ernstige wijze ondergraven. Vooreerst moet erop worden gewezen dat verzoekende partij bij aankomst op de luchthaven van Zaventem bij de grenscontrole betrappt werd op het gebruik van valse documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map DVZ, informatie grenspolitie d.d. 2 mei 2024). Dit wijst er reeds op dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst valse documenten te gebruiken en de Belgische autoriteiten te trachten te misleiden. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij ook in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in gebreke blijft duidelijkheid te scheppen omtrent haar identiteitsdocumenten gelet op haar tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, hetgeen ernstig doet vermoeden dat zij tot op heden haar identiteit voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen en/of bepaalde documenten achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie staat die niet overeenstemt met haar verklaringen die zij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing dienaangaande op het volgende gewezen: “Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw paspoort in Singapore verloren heeft (zie vragenlijst DVZ, vraag 25 en vraag 26) Voor het Commissariaat- generaal verklaarde u echter dat u uw paspoort in Maleisië vernietigd heeft. U gevraagd of u nog andere documenten had in Pakistan, liet u optekenen dat u nog over een iPakistaanse identiteitskaart beschikte. U gevraagd waar die Pakistaanse identiteitskaart momenteel is, stelde u dat u ze ook in Maleisië heeft vernietigd (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).”

De thans door verzoekende partij bijgebrachte kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart (bijlage 2 van het verzoekschrift), werpt hierop geen ander licht, integendeel. Immers dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste toelichting geeft waarom zij, die eerder niet in staat bleek te zijn om enig begin van bewijs inzake haar identiteit en nationaliteit voor te leggen, dit stuk niet eerder kon voorleggen. Evenmin verduidelijkt zij wanneer en hoe zij in het bezit is gekomen van deze kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart. Bovendien kan aan deze loutere kopie niet de minste bewijswaarde worden toegekend, nu dergelijke kopie gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden.

2.2.7. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij evenmin afdoende aannemelijk maakt tot de Ahmadi-gemeenschap te behoren, gelet op haar erg gebrekkige kennis over dit geloof. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Zo wist u niet te vertellen welke twee groepen in het Ahmadiyya geloof bestaan. Naast de Qadiani- groep, de groep waartoe u behoort bestaat er immers ook nog de Lahore groep (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p.6) . Verder wist u niet juist te vertellen wanneer de huidige kalief verkozen werd, u beweerde dat dit lang voor uw geboorte was, terwijl dat in werkelijkheid in 2003 was, toen u reeds negen jaar oud was. Waar de huidige profeet in het Verenigd Koninkrijk verblijft en waar het hoofdkwartier van de gemeenschap in het Verenigd Koninkrijk gelegen is, was u ook onbekend (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ofschoon u van Faisalabad bent, kon u geen correcte weergave geven van wat er met de Ahmadiyya moskee in Ghaseetpura gebeurde. U liet optekenen dat in 2023 de minaretten van die moskee vernield werden, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt, dat die moskee in augustus 2018 werd platgebrand en dat daarbij 30 gewonden, waaronder 6 Ahmadiyya vielen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Dat u als beweerde Ahmadiyya uit Faisalabad een foutieve weergave gaf van een belangrijk incident uit uw buurt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij de Ahmadiyya geloofsgemeenschap. Ook is het opmerkelijk dat u het gans de tijd heeft over de verboden die aan uw gemeenschap worden opgelegd, maar blijkbaar nooit heeft gehoord van "Ordonnance XX" (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Terwijl door "Ordonnance XX" de Ahmadiyya gemeenschap sinds 1984 ook door de wet wordt vervolgd. Ook wist u niet te vertellen welke boeken belangrijk zijn voor de Ahmadiyya gemeenschap. U zei dat het voor Ahmadiyya verboden is om boeken te schrijven. Nochtans heeft de stichter van uw geloofsgemeenschap, Mirza Ghulam, Ahmed, verschillende boeken geschreven over de leer. Ook de huidige kalief heeft nog een tweetal boeken geschreven. Op de vraag wat er met Jezus Christus gebeurde volgens de Ahmadiyyas, beweerde u dat hij aan het kruis stierf en niet ten hemel opsteeg. Volgens de overlevering van de Ahmadiyya stierf Jezus Christus niet aan het kruis maar werd hij eraf gehaald, vertrok vervolgens naar Kashmir, waar hij op hoge leeftijd een natuurlijke dood stierf (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Gezien uw geringe religieuze kennis, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u uw broer hielp met het geven van religieuze lessen aan de kinderen, hetgeen u overigens niet wist te staven.”*

Verzoekende partij tracht haar gebrekkige kennis over het Ahmadi-geloof te verklaren door te verwijzen naar haar visuele en verstandelijke beperking en een beperkt leervermogen omwille hiervan. Evenwel werd *supra* reeds opgemerkt dat verzoekende partij in gebreke blijft enige concrete toelichting te geven inzake de precieze aard en ernst van deze aangehaalde problemen en desbetreffend geen medisch attest voorlegt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde problemen verzoekende partij er klaarblijkelijk niet van weerhielden om na het vertrek van haar broer uit Pakistan zijn taken over te nemen, in het bijzonder diens religieuze lessen (notities CGVS, p. 6-7). In het licht van het profiel dat verzoekende partij zichzelf toemeet, mag wel degelijk van haar een meer uitgebreide kennis van het Ahmadi-geloof worden verwacht.

Verder biedt ook haar betoog dat haar leefwereld niet veel groter is dan haar dorp en dat Ghaseetpura ongeveer 20 à 30 kilometer van haar dorp ligt geen afdoende verschoning voor het feit dat zij geen correcte weergave kon geven van wat er met de Ahmadi-moskee in Ghaseetpura gebeurde. Immers mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij van dergelijk belangrijk incident uit haar buurt, waarbij een Ahmadi-moskee werd platgebrand, correct op de hoogte zou zijn en niet verkeerdelijk zou verklaren dat in 2023 de minaretten van deze moskee vernield werden terwijl uit informatie blijkt dat de moskee in augustus 2018 werd platgebrand en dat daarbij 30 gewonden, waaronder 6 Ahmadi vielen. De vaststelling dat zij desbetreffend in gebreke blijft, ondergraaft wel degelijk haar beweerde betrokkenheid bij de Ahmadi-geloofsgemeenschap in Faisalabad.

Evenmin werpt verzoekende partij een ander licht op de vaststelling dat zij niet wist te vertellen welke boeken belangrijk zijn voor de Ahmadi-gemeenschap en dat zij hierop enkel zei dat het voor Ahmadi's verboden is om boeken te schrijven. In haar verzoekschrift beperkt zij zich desbetreffend immers tot de bemerking dat zij met haar verklaring dat het publiceren van boeken verboden is voor de Ahmadi louter refereerde naar de censuurmaatregelen die in Pakistan op de Ahmadi-gemeenschap rusten, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan het gegeven dat uit informatie niettemin blijkt dat de stichter van haar geloofsgemeenschap, Mirza Ghulam, Ahmed, verschillende boeken geschreven heeft over de leer en ook de huidige kalief nog een tweetal boeken heeft geschreven (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 5). Haar uitleg dat zij in Pakistan geen toegang had tot literatuur van haar gemeenschap en dat zij geen boeken leest omwille van haar visuele beperking, neemt, nog daargelaten dat herhaald dient te worden dat zij niet de minste toelichting geeft omtrent de precieze aard en ernst van haar visuele problemen noch dienaangaande enig medisch attest bijbrengt, niet weg dat van haar mag worden verwacht dat zij wel op de hoogte zou zijn van het bestaan van deze boeken die werden geschreven door respectievelijk de stichter en de huidige kalief van haar geloofsgemeenschap, temeer nu zij voorhoudt religieuze lessen te hebben gegeven.

Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat verwerende partij nagelaten heeft haar te confronteren met deze vaststellingen, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal

de verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan het nemen van de beslissing inzake diens verzoek moet confronteren met de motieven op grond waarvan hij deze beslissing zal nemen.

2.2.8. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan haar bewering deel uit te maken van de Ahmadi-gemeenschap, *quod non*, dient er bovendien op te worden gewezen dat, zoals ook terecht bemerkt in de bestreden beslissing, het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, doch dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad immers vast dat, hoewel Ahmadi's in Pakistan zich in een precare situatie kunnen bevinden en te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, uit de beschikbare informatie geen systematische vervolging van Ahmadi's in Pakistan blijkt. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend immers dienstig op het volgende gewezen: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘Penal Code’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege sommige medeburgers, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. De meerderheid van geweldspiegelingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap is afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezwepen door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige curricula in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi's onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar vanaf 2021 is een stijging te merken. In 2021 en 2022 werden respectievelijk 110 en 107 Ahmadi's aangeklaagd.*

Verder dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2020 varieert tussen twee en elf moorden per jaar. In de jaren 2021-2022 en de eerste helft van 2023 ging het om respectievelijk 3, 3 en 1 moorden per jaar.

Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, en hoewel het CGVS zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, dient in het licht van de beschikbare landeninformatie besloten te worden dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan als dusdanig niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Uit de COI Focus Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap van 10 oktober 2023 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat UNHCR sinds januari 2020 geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

Het loutere betoog van verzoekende partij dat er in Pakistan daden van vervolging jegens de Ahmadi-gemeenschap plaatsvinden, dat er sprake is van een wettelijke strafbaarstelling, dat de Pakistaanse autoriteiten bovendien deze strafwetgeving toepassen en dat medeburgers zich door dezelfde wettelijke bepalingen gesterkt zien om leden van de Ahmadi-gemeenschap aan te vallen, *i.e.* elementen die op zich niet betwist worden, is geenszins afdoende om *in concreto* afbreuk te doen aan bovenstaande vaststelling dat uit het geheel van de beschikbare informatie niet blijkt dat de situatie in Pakistan van die aard is dat er aldaar sprake zou zijn van een systematische vervolging van de Ahmadi-gemeenschap. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan om

een vrees voor vervolging in haar hoofd te tonen, doch dient dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter, gelet op wat volgt, in gebreke blijft.

In casu dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen concrete vrees voor vervolging aantoonde wegens haar Ahmadi-geloof. Vooreerst kan uit haar erg gebrekkige kennis over het Ahmadi-geloof worden afgeleid dat, indien zij al geboren is in een Ahmadi-familie, haar betrokkenheid bij de gemeenschap uiterst klein en weinig zichtbaar is, waardoor de kans dat zij in de kijker zou lopen van anti-Ahmadi-groepen eerder gering is. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zijzelf nooit is aangehouden en nooit persoonlijke problemen heeft gekend (notities CGVS, p. 6, 8 en 9). Zij verwijst wel naar haar broer die verwond werd bij een schietincident in 2012 (notities CGVS, p. 8), doch betreft dit een slechts een blote bewering nu zij geen enkel begin van bewijs van dit incident bijbrengt noch enig bewijs van haar verwantschap. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij louter een (kopie van) een Duitse verblijfskaart en een Duits reisdocument van een persoon waarvan zij stelt dat het haar broer zou zijn (zie bijlagen 3-4), doch enig begin van bewijs waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk broers betreffen legt zij niet neer. Bovendien kan uit deze stukken nergens worden afgeleid omwille van welke reden deze persoon van Pakistaanse nationaliteit zijn land heeft verlaten, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze stukken het relaas van verzoekende partij zouden kunnen staven. Waar verzoekende partij overigens stelt dat aan haar broer internationale bescherming, en meer bepaald de vluchtelingenstatus, werd toegekend door de Duitse autoriteiten, bemerkt de Raad dat uit de neergelegde stukken van de persoon waarvan verzoekende partij beweert dat het haar broer betreft nergens blijkt dat aan de betrokken persoon internationale bescherming werd toegekend. Zelfs indien zou worden aangenomen dat aan deze persoon internationale bescherming werd toegekend en dat deze persoon haar broer betreft, onderstreept de Raad dat verzoekende partij zich hoe dan ook niet zonder meer kan steunen op diens status teneinde een eigen nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Immers moet elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Dient hierbij te worden opgemerkt dat haar broer reeds Pakistan zou hebben verlaten in 2012 (notities CGVS, p. 8), i.e. reeds jaren voor het eigen vertrek van verzoekende partij uit Pakistan, die het land immers pas in april 2024 zou hebben verlaten. De vaststelling dat verzoekende partij Pakistan pas verliet jaren na het schietincident in 2012, relateert danig de impact van dit incident op haar ingeroepen vrees. In het verzoekschrift beweert verzoekende partij weliswaar dat zij al die jaren “steeds in vrees voor vervolging (heeft) moeten leven”, doch dient te worden onderstreept dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij en/of haar familie na het vertrek van haar broer nog concrete problemen kende(n), waardoor haar persoonlijke vrees nergens op is gebaseerd.

2.2.9. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij volgende motivering in de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat, waarin op goede gronden het volgende wordt geconcludeerd: “Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandeling-van-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden. Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering geheel ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in het transitcentrum Caricole d.d. 23 mei 2024 (via videoconferentie) de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Urdu. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT